

Arrest

nr. 119 726 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. A. Q. (...), bent een drieëntwintigjarige Afghaanse jongeman van Pashtoun-origine. U behoort tot de Zadran-stam. U bent geboren in het dorp Bakhshabad in de buurt van de stad Pul-e-Alam de hoofdstad van de provincie Logar. Omwille van uw stam hebben u en uw familie een sterke verwantschap met de Zadran-stam in de provincie Paktia. Uw vader en oom, eigenlijk de neef van uw vader zijn beide taliban-leden geweest maar hebben dit leven de rug toegekeerd. Ze genieten wel nog aanzien en respect bij de taliban.

Uw problemen begonnen toen duidelijk werd dat uw oudere broer geheime contacten onderhield met de taliban. Op een dag bracht hij wapens mee naar huis waarop uw vader hem sloeg en wegstuurde. Even later kwamen de autoriteiten een huiszoeking doen op zoek naar de wapens. Uw vader zei hen

dat ze verkeerde informatie hadden ontvangen. Uw broer bleef soms drie tot vier maanden van huis weg. Hij bracht dan geld mee en zei dat hij was gaan werken.

Na het incident met de huiszoeking versterkte uw broer zijn contacten met de taliban. U merkte dit door dat hij bezoek kreeg van mensen die in het dorp bekend stonden als taliban-aanhangers. Samen discussieerden ze en keken ze naar taliban-video's.

Ongeveer twee en een half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verdween uw broer. Voordien als hij voor langere periodes wegging, deelde hij altijd mee dat hij ging werken. Dit keer had hij niets laten weten. Na vier à vijf dagen vermoedde uw familie dat er meer aan de hand zou kunnen zijn. Uw vader vreesde voor een ontvoering. U verklaarde dat in het geval van dergelijke verdwijning er twee mogelijkheden zijn. Ofwel is uw broer ontvoerd door de taliban, ofwel is hij gearresteerd door de autoriteiten. Uw vader besliste om eerst naar de taliban toe te stappen. Van de lokale taliban in uw buurt kreeg hij te horen dat ze niets van uw broers verdwijning wisten. Deze lokale taliban waren de taliban-aanhangers die bij jullie thuis bij uw broer op bezoek kwamen en maulawi Herat, een taliban-lid verantwoordelijk voor de provincie Logar en de rekrutering van uw broer. Deze lokale taliban, adviseerden uw vader om een taliban-groepering in Paktia te contacteren. De lokale taliban waren ondergeschikt aan de taliban in Paktia. Zowel uw vader als uw oom hadden nog steeds contacten met de taliban-verantwoordelijken in Paktia daterend van de periode waarin ze zelf tot de taliban behoorden. Deze mensen deelden uw vader mee dat uw broer na een tijd wel terug zou opduiken. Na twee maanden zeiden de taliban in Paktia echter dat uw broer vermoord was. Als bewijs toonden ze foto's van lichamen die onherkenbaar waren. Uw vader zei dat hij niet zou geloven dat zijn zoon gedood werd tot hij een lichaam zag. Toen uw vader terugkeerde naar Logar ontmoette hij maulawi Herat. Maulawi Herat bevestigde de dood van uw broer maar voegde eraan toe dat uw broer ontvoerd was geweest door de taliban. Hij wist zeker dat uw broer ontvoerd werd omdat hij op de hoogte was van alles wat de taliban op het grondgebied van de provincie Logar ondernam. Het feit dat uw broer dood was had hij enkel van horen zeggen van de taliban in Paktia. Ongeveer vijf of zes maanden na de verdwijning van uw broer accepteerde uw vader de dood van zijn zoon.

Een jaar na de verdwijning van uw broer werd zijn weduwe aan u uitgehuwelijkt. Volgens de aloude Pashtoun-traditie mag een weduwe niet buiten de familie huwen. Uw familie koppelde haar aan u tegen uw zin. Ongeveer twaalf à dertien maanden later zat uw familie in de tuin toen er op de deur werd geklopt. U deed de deur open en was verrast uw broer te zien. Uw broer haalde meteen uit met een mes met een ernstige steekwonde als gevolg. Voor hij meer kwaad kon doen, werd uw broer overmeesterd door de rest van uw familie. U werd ondertussen naar het huis van uw oom gestuurd waar u de volgende zeven dagen onderdook. Tegen uw broer werd gezegd dat u was weggelopen en dat men niet wist waarheen. Het werd te gevaarlijk geacht om u naar het ziekenhuis te brengen gelet op de taliban-aanwezigheid in de regio en de regeringscheckpoints op de hoofdweg. De dokter werd naar u gebracht en voerde een operatie uit. U kon drie dagen niet bewegen. Na de vierde dag kon u met behulp van uw neef wat rondlopen en na het verwijderen van de hechtingen kon u zelfstandig bewegen maar had u nog veel pijn.

Vier dagen na het steekincident werd u door uw vader opgebeld. Uw vader had een dreigbrief ontvangen die aan u werd geadresseerd waarin stond dat u de taliban terroristen had genoemd en dat u ging gedood worden. Hierop werd beslist om u naar Iran te sturen. U ging echter niet akkoord waarop uw oom een smokkelaar vond die u naar Griekenland kon brengen. Vier à vijf dagen na het ontvangen van de dreigbrief vluchtte u uit Afghanistan.

Toen u in Griekenland was, hoorde u dat uw broer was langsgesproken. Hij was op zoek naar u. Vier maanden later hoorde u dat uw broer een tweede maal was gekomen om zijn vrouw op te halen. Samen zijn ze verhuisd naar Paktia maar niemand weet waar precies ze wonen. Een maand na uw vertrek kreeg uw vader van een onbekende bron te horen dat uw broer tijdens zijn lange verdwijning opgesloten zat in een Pakistaanse gevangenis.

Daarnaast was u nog betrokken in een vete met enkele van uw neven. U verklaarde dat ongeveer honderd jaar geleden toen een deel van uw stam verhuisde naar de provincie Logar jullie stam zich vestigde op een stuk onvruchtbare grond. Een stuk grond van honderd jerib werd bewerkt met een beurtrol. Het ene jaar mocht de ene familie de grond bewerken het volgende jaar een andere. U weet niet hoeveel families er waren toen dit systeem bedacht werd maar toen u daar woonde waren er ongeveer vier- tot vijfhonderd families. U verklaarde dat ongeveer vijftien à twintig jaar geleden een deel van de familie misschien de grond wou verkopen en dat uw oom, de jongere broer van uw vader, hier tegen was. Hierop werd uw oom vermoord. Een jaar voor het einde van het taliban-regime (2000) vermoordde uw familie twee leden van hun familie waarop er een jirga werd georganiseerd. Na de beslissing van de jirga zijn er geen incidenten meer geweest. U vreest toch nog een wraakactie van uw neven om zo het aantal gedode mensen in evenwicht te brengen. U vermeldde ook nog een andere vete waarbij uw verre familie betrokken werd maar verklaarde dat u hier niet rechtstreeks betrokken was.

U ontvluchtte Afghanistan vier à vijf dagen na 16 november 2011 en kwam aan in België op 26 november 2012 waar u de volgende dag op 27 november 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u zowel de taliban als de regering.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, uw vaders taskara, uw vaders rijbewijs, vier medische documenten en een dreigbrief voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig doorleefd zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Deze weigeringsbeslissing valt uiteen in twee luiken. Om te beginnen zal uiteengezet worden waarom er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees ten opzichte van de taliban en meer specifiek uw broer. Daarna zal worden aangetoond dat ook uw ingeroepen vrees omtrent het grondconflict met uw neven weinig aannemelijk is.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er teveel onduidelijkheden en zogenaamde mysteries in uw asielaanvraag voorkomen aangaande cruciale feiten. Het feit dat u geen verklaring heeft voor deze onduidelijkheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen. Zo heeft u geen idee waarom de taliban uw broer heeft ontvoerd (CGVS p. 16). Het feit dat uw broer ontvoerd werd door de taliban terwijl hij vrijwillig deel uitmaakte van de taliban (CGVS p. 14) is in sommige gevallen misschien niet meteen een contradictie maar is op zijn minst ongewoon. U verwoordde het als een mysterie (CGVS p. 16). U heeft ook geen idee waar uw broer tijdens die twee en een half jaar dat hij verdween, heeft uitgehangen (CGVS p. 23) en hoe hij van slachtoffer van ontvoering terug naar 'één van hen' of lid van de taliban is gegaan (CGVS p. 16). **Nochtans hadden u en uw familie op zijn minst drie keer rechtstreeks contact gehad met uw broer waar vooral het eerste contact waar uw broer u een steekwonde toedient naderhand gelegenheid bood om hem vragen te stellen over het hoe, wat en waarom van zijn verdwijning.** Na het steekincident slaagde uw familie er immers in hem te overmeesteren en in bedwang te houden (CGVS p. 9, 17 en 18). Uw familieleden waren voor een lange periode in de waan dat uw broer dood was en nu staat hij plots weer voor de deur. Men zou dan ook kunnen verwachten dat uw familie enkele gerichte vragen zou stellen over zijn twee en een half jaar durende afwezigheid. In plaats daarvan gebieden ze uw broer, die ze al twee en een half jaar niet meer gezien hebben en de raadsels had kunnen oplossen, weg te gaan (CGVS p. 18). Bovendien probeert uw familie hem niet te overtuigen dat u, die zojuist neergestoken was door uw broer, geen schuld treft in het opnieuw huwen met zijn vrouw (CGVS p. 18). Het was immers de taliban die uw vader had gezegd dat zijn zoon gedood was bij gevechten (CGVS p. 9 en 14) Als u even later wordt voorgehouden dat uw familie uw broer vragen had kunnen stellen over zijn afwezigheid, antwoordt u plots dat sommige mensen, die blij waren dat hij terug was, dit hebben geprobeerd (CGVS p. 18). Ten eerste kan men zich de vraag stellen wie er verheugd zou zijn geweest met zijn terugkomst, nadat u werd neergestoken en afgevoerd en van wie men op dat moment niet wist of hij het zou overleven, en ten tweede strookt dit niet met uw eerdere verklaring waar u geen vermelding maakt van vragen aan uw broer (CGVS p. 18). Integendeel, u verklaarde dat ze uw broer enkel meedeelden dat ze niet wisten waar u heen was en hem geboden om weg te gaan (CGVS p. 18). **Het feit dat uw familie op dit moment niet meer te weten is gekomen over zijn afwezigheid en u zich tegensprekt over het feit of uw familie dit überhaupt geprobeerd heeft, is weinig geloofwaardig.**

Verder kwam uw familie nog tweemaal in contact met uw broer na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 19). Als u gevraagd wordt wanneer uw broer die eerste keer na uw vertrek langskwam, moet u het antwoord schuldig blijven met als excuus dat u in Griekenland zat (CGVS p.19). Ook het tweede bezoek van uw broer aan uw familie kan u niet plaatsen in de tijd, deze keer omdat u vier maanden lang geen contact had met uw vader (CGVS p. 19). Als u dan gevraagd wordt of u weet waarom hij is gekomen die eerste keer, antwoordt u dat u zijn precieze bedoelingen niet weet maar dat hij uw vader informeerde dat hij zijn vrouw wou meenemen (CGVS p. 19). Als u even later nogmaals gevraagd wordt wat uw broers intentie was bij die laatste twee bezoeken, antwoordt u ditmaal dat hij de eerste keer op zoek was naar u en dat hij de tweede keer kwam om zijn vrouw te verhuizen (CGVS p. 23). **U spreekt zichzelf opnieuw tegen.** Eerst antwoordt u dat u niet weet wat hij die eerste keer precies kwam doen waarop u even later beweert dat hij op zoek was naar u. Een wereld van verschil. Men kan zich ook de vraag stellen wat uw broer tegenhield om uw vrouw niet tijdens zijn eerste bezoek na uw vlucht mee te

nemen? Wie of wat had hem tegengehouden aangezien de vrouw hem rechtmatig toekomt. Als men nog even wat verder nadenkt, kan men zich de vraag stellen waarom uw broer op zijn minst een week wacht, u bleef immers een week ondergedoken tussen het steekincident en uw vlucht (CGVS p. 9) alvorens hij zijn vrouw komt opeisen (CGVS p. 19). Zij was immers de reden waarom hij u zonder boe of ba in koelen bloede neerstak (CGVS p. 9). Men zou van zijn kant dan ook wat meer haast en spoed kunnen verwachten om zijn vrouw om wie deze hele hetze draait terug te eisen. **Al deze vragen waarop u het antwoord moet schuldig blijven, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uw excuus dat uw broer niet wilde antwoorden op de vragen die hem gesteld werden (CGVS p. 23) en dat u in Griekenland was (CGVS p. 19) zijn weinig aannemelijk en naast de kwestie.** U verklaarde dat uw broer niets onthuld had tijdens die contacten met uw familie na uw vertrek omdat hij niet kon overnachten uit schrik voor de Amerikanen (CGVS p. 23). Men moet natuurlijk niet overnachten om een verhaal te kunnen doen. U verklaarde ook nog dat uw vader vragen had gesteld waar uw broer niet op antwoordde (CGVS p. 23). **Ook dit lijkt vreemd aangezien uit uw verklaring blijkt dat hij uw vader 'informeerde' dat hij zijn vrouw zou verhuizen (CGVS p. 19). Uw vader en zijn zoon waren dus 'on speaking terms'.** Dit wordt bevestigd als u beweert dat uw broer niet bij u thuis kon overnachten omwille van zijn vrees voor de Amerikanen (CGVS p. 23) in plaats van het feit dat uw broer u had neergestoken. Dit steekincident vormde blijkbaar dus geen bezwaar tussen vader en zoon voor een eventuele overnachting. Bovendien waren uw vader en oom ex-taliban-leden die gerespecteerd werden (CGVS p. 15 en 20). **Het is dan ook opmerkelijk dat de zoon niets van informatie wil geven aan zijn familie-leden die nog steeds aanzien genieten bij de taliban.** Al deze openstaande vragen zijn nog moeilijker te begrijpen als men weet dat uw vader en oom ex-taliban-leden zijn die af en toe insider-informatie verkrijgen. Zo kreeg uw oom via een bevriende commandant te horen dat zijn neefje, uw broer dus, deel uitmaakte van het netwerk rond Haqqani (CGVS p. 13) en kreeg uw vader via-via, u weet niet precies wie, te horen dat uw broer tijdens zijn verdwijning misschien in een Pakistaanse cel zou hebben gezeten (CGVS p. 16 en 17). **Het is dan ook vreemd dat ondanks het veelvuldig contact met uw vader (CGVS p. 6, 16 en 19) en uw neef, die de broer is van uw ex-vrouw (CGVS p. 8 en 9) en de veelvuldige contacten tussen uw familie en uw broer enerzijds en uw familie en de taliban anderzijds, u niet meer antwoorden kan bieden op al deze opstaande vragen. Zeker als u verklaart dat vanaf dat er iets gebeurt met uw familie deze neef u contacteert (CGVS p. 9).** Het hoeft weinig betoog dat deze vaststellingen afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid.

Na uw vertrek uit Afghanistan werd u dus door uw vader op de hoogte gebracht van het feit dat uw broer in een Pakistaanse cel zou hebben gezeten tijdens de periode van zijn verdwijning (CGVS p. 16 en 17). **Hier krijgt u een maand na uw vlucht uit Afghanistan onthullende informatie, zeg maar het ontbrekende stukje in de puzzel, waarvan u op dat moment niet weet of het al dan niet betrouwbaar is en u laat na om te vragen wie de bron is van deze informatie (CGVS p. 17).** Eindelijk is er een eventueel antwoord voor handen op de vraag waar uw broer al die tijd heeft uitgehangen. **Het is dan ook weinig aannemelijk dat de bron van dit nieuws niet ter sprake komt enkel en alleen omdat dit gesprek via de telefoon ging (CGVS p. 17).**

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u geen schuld treft wat betreft het huwelijk tussen u en uw broer zijn vrouw. U volgde enkel een aloude Pashtoun-traditie die voorschrijft dat de weduwe opnieuw huwt met iemand binnen de familie (CGVS p. 6). Ook uw broer die geboren en getogen is in deze cultuur weet dit. De reden waarom u uw broer zijn vrouw huwde, is omdat de taliban had gelogen over zijn dood (CGVS p. 14 en 16). **Zij zijn dan ook verantwoordelijk voor uw huwelijk met uw broers vrouw en de problemen die dit met zich meebracht.** Waarom zou uw broer, nadat hij eerst ontvoerd was geweest door de taliban (CGVS p. 14) en hij zijn vrouw kwijtraakte door de leugens van de taliban, zich op u wreken? Wist uw broer dat de taliban zijn dood hadden verkondigd? Hebben u of uw familie dit überhaupt proberen uit te leggen aan uw broer? **Zoals eerder reeds beargumenteerd, blijkt uit uw verklaringen dat u of uw familie niet de moeite hebben gedaan om deze dingen uit te leggen. Het moment waarop uw familie hem onder bedwang houdt nadat hij zich verkeerdelijk wou wreken op u door u met een mes te steken, was hiervoor het ideale moment geweest (CGVS p. 18). In plaats van deze opportuniteit te grijpen om zich ervan te vergewissen dat uw broer van alle feiten op de hoogte is, stuurt uw familie hem weg (CGVS p. 18).** Deze door u geschetste gang van zaken vertoont weinig plausibiliteit.

Vervolgens is het weinig geloofwaardig dat uw vader zijn zoon z'n dood accepteert nadat hij tot tweemaal toe ondervonden had dat de taliban hem beliegen. U verklaarde dat de taliban twee maanden na de verdwijning verkondigden dat uw broer dood was (CGVS p. 14). Ze toonden hem zelfs foto's van het zagezegde lichaam van uw broer die niet identificeerbaar was (CGVS p. 14 en 16). Uw vader kon het niet geloven dat zijn zoon dood was en verklaarde dat hij het pas zou accepteren als hij het lichaam van zijn dode zoon zou zien (CGVS p. 13). Toen uw vader, nadat hij dit slechte nieuws te horen had gekregen, terugkeerde naar huis, liep hij maulawi Herat tegen het lijf (CGVS p. 16). Maulawi Herat zei tegen uw vader dat zijn zoon niet 'vrijwillig' was verdwenen maar ontvoerd werd door

de taliban⁴ (CGVS p. 14). Dit is vreemd aangezien maulawi Herat eerst had gezegd niets af te weten van de verdwijning van uw broer (CGVS p. 14) terwijl hij na de dood van uw broer verklaarde dat er in de regio waarvoor hij verantwoordelijk was niets kon gebeuren zonder zijn medeweten en hij u op het hart drukt dat de taliban uw zoon had ontvoerd (CGVS p. 14). U werd dus éénmaal belogen door maulawi Herat en een tweede maal door de taliban in Paktia toen die de eerste twee maanden van uw broers verdwijning beweerden dat hij misschien wel terug zou opduiken terwijl hij eigenlijk door hen ontvoerd werd (CGVS p. 14). **In deze omstandigheden, zowel maulawi Herat als de taliban in Paktia hadden uw vader belogen, is het dan ook weinig logisch dat uw vader zomaar zou accepteren dat zijn zoon overleden zou zijn.** Eerder had hij immers verklaard het overlijden van zijn zoon niet te aanvaarden zolang hij het lichaam van zijn zoon niet had gezien. Zelfs na het zien van de foto's met het vermoedelijke, onherkenbare lichaam van zijn zoon accepteerde hij de dood van zijn zoon niet (CGVS p. 15 en 16). **Het is dan ook verwonderlijk dat uw vader zes maanden na zijn verdwijning (CGVS p. 15) en vier maanden na het nieuws over zijn dood (CGVS p. 14) zijn dood zonder directe aanleiding wel aanvaardt ondanks het feit dat het nieuws van zijn dood afkomstig is van twee heel dubieuze bronnen, namelijk twee taliban-groeperingen die hem eerder al belogen hadden.** Dit ondermijnt meteen ook de geloofwaardigheid van de uithuwelijking van uw broers vrouw aan u. Het doorgeven van een weduwe binnen de familie is immers een heel delicate zaak in de Afghaanse cultuur en zal dus in principe ook niet gedaan worden tenzij men absoluut zeker is dat de echtgenoot van de weduwe overleden is. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat uw vader de weduwe van zijn zoon zou doorgeven aan u zonder ook maar enig bewijs van zijn overlijden behalve de dubieuze verklaringen van twee taliban-groeperingen die hem eerder al belogen hadden en duidelijk het achterste van hun tong niet laten zien.

Verder verklaarde u dat uw vader, nadat hij te horen had gekregen van maulawi Herat dat zijn zoon door de taliban werd ontvoerd, nog tot tweemaal toe naar de taliban in Paktia is geweest om zijn zoon te zoeken (CGVS p. 16). Als u gevraagd wordt of uw vader de taliban, die uw vader belogen had over de ontvoering van zijn zoon, geconfronteerd heeft met het feit dat hij van de lokale taliban te horen had gekregen dat zijn zoon ontvoerd was geweest (CGVS p. 16), antwoordt u dat u het niet weet en dat u het hem niet vroeg (CGVS p. 16). **Het is weinig aannemelijk dat u dit niet weet. Uw broer was vermist en de taliban had gelogen over het feit dat ze hem zelf hadden ontvoerd. Deze nieuwe informatie moet ingeslagen hebben als een bom voor uw familie. Daarbij komt nog dat uw vader op dat moment nog altijd niet accepteerde dat uw broer gestorven was.** Dit blijkt uit het feit dat, nadat hij te horen had gekregen dat zijn zoon ontvoerd was geweest door de taliban en daarna gedood bij gevechten, hij toch naar Paktia trekt om alsnog informatie te verkrijgen over zijn zoon (CGVS p. 16). **Ofwel heeft uw vader de taliban geconfronteerd met deze leugens ofwel heeft hij dit niet aangedurfd uit schrik voor de taliban maar in beide gevallen had u op de hoogte moeten zijn van het feit of uw vader al dan niet de taliban heeft geconfronteerd. Men kan immers verwachten dat dergelijke dingen in de familie werden bediscussieerd en dat indien dit niet het geval was u op zijn minst zou gevraagd hebben aan uw vader hoe de zaken ervoor stonden en wat hij zou aanvangen met deze nieuwe informatie. Vreemd genoeg verklaart u dat u het hem zelfs niet heeft gevraagd (CGVS p. 16). Alsof het lot van uw verdwenen/ontvoerde/vermoorde broer u niet interesseert.** Wederom ogen uw verklaringen ongeloofwaardig.

Ook het feit dat u een week lang onderduikt in het huis van uw oom, dat zich juist tegenover uw ouderlijk huis bevindt, is weinig aannemelijk. U verklaarde hierover dat u daar een veilig onderkomen had gevonden omdat uw oom vroeger een taliban-lid was en door hen zowel gevreesd als gerespecteerd werd (CGVS p. 9 en 20). U voegde eraan toe dat ze niets konden ondernemen tegen uw oom en bijgevolg tegen u zolang u bij hem thuis was (CGVS p. 20). Als u voorgehouden wordt dat het CGVS nog zou kunnen begrijpen dat uw oom gerespecteerd wordt omwille van zijn verleden als taliban-lid maar niet begrijpt waarom hij gevreesd zou worden door de huidige taliban, uw oom had immers alle relaties met de taliban verbroken (CGVS p. 12), antwoordt u dat u niet weet waarom uw oom zou worden gevreesd (CGVS p. 20). **Hierdoor lijkt uw verklaring dat u een veilig onderkomen had gevonden bij uw oom weinig aannemelijk. Hoe kan men immers beweren veilig te zijn in iemands huis omdat die gevreesd wordt door de taliban, als men geen verklaring heeft over het waarom die persoon precies gevreesd zou zijn.**

Ten slotte is het niet helemaal duidelijk hoe de dreigbrief, die u vlak voor uw vertrek ontving, in uw verhaal past. U werd immers vervolgd omwille van uw huwelijk met de vrouw van uw broer (CGVS p. 20). In de dreigbrief staat echter dat u de doodstraf heeft gekregen omdat u de taliban terroristen had genoemd (CGVS p. 2). Geconfronteerd met deze op het eerste gezicht incoherentie tussen de brief en uw verklaringen, verklaart u dat de taliban deze brief verstuurde als excuus om u te treffen (CGVS p. 20). Alsof uw broer of de taliban een excuus nodig hebben om u te treffen. **Wat uw broer betreft zou uw huwelijk met zijn vrouw volstaan als reden om u dood te willen. Ook in de Afghaanse maatschappij wordt dit aanvaard (zie administratief dossier: toegevoegde informatie).**

Een extra excuus lijkt dan ook overbodig, laat staan dat men er u schriftelijk op de hoogte moet van brengen.

Ten tweede moet opgemerkt worden dat u ook wat betreft het grondconflict niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat er misschien een grondconflict gaande is in uw regio maar spreekt tegen dat u in dit conflict betrokken bent, laat staan dat u persoonlijk zou worden vervolgd. **Zo verklaart u dat u omwille van dit conflict en de vrees voor uw neven die dit conflict met zich meebracht u zich niet vrij kon bewegen en bijgevolg dus niet kon gaan werken op de gronden (CGVS p. 5). U voegde er meteen aan toe dat u wel werkte op de gronden als het nodig was (CGVS p. 5). Als u gevraagd wordt wanneer uw werk zodanig nodig was dat u in weerwil van uw vrees voor uw neven toch op de gronden werkte, antwoordt u dat als de landbouwer die normaal op de gronden werkte naar zijn geboorteregio terugkeerde uw arbeid nodig was (CGVS p. 5).** Indien u echt gevaar had gelopen, had u gemakkelijk een andere oplossing kunnen vinden. Uw argument dat u niet werkte omdat u vrees had voor uw neven maar hier een uitzondering op maakte als het niet anders kon, namelijk als de landbouwer in loondienst naar zijn dorp terugkeerde, is zo banaal dat het de dreiging die u boven het hoofd hing omwille van de gronden relativeert.

Daarnaast heeft u te weinig kennis over het grondconflict waarvan u beweert dat het uw leven in gevaar bracht en die al zo'n lange tijd bezig was (CGVS p. 6, 10, 21 en 22). Zo weet u niet hoe het conflict is kunnen escaleren van een niet zo'n serieus probleem tot een incident waarbij er drie doden vielen (CGVS p. 21). Eerst verklaarde u dat de problemen ontstaan zijn uit de verdeling van de grond waarbij de één een groter stuk grond kreeg dan de ander (CGVS p. 21) terwijl u even later beweerde dat het misschien ging over de verkoop van een gedeeld stuk grond waar uw oom niet akkoord mee ging (CGVS p. 21). **Twee totaal verschillende versies dus. Bij de ene versie dateert de oorzaak van het conflict van honderd jaar geleden toen uw stam verhuisde naar Logar (CGVS p. 6 en 21) terwijl bij de andere versie uw oom vermoord werd toen uw neven het stuk grond wilden verkopen vijftien à twintig jaar geleden (CGVS p. 10).**

Vervolgens dateert het laatste incident in dit conflict van een jaar voor het einde van het taliban-regime (2000). Ondertussen was er een jirga geweest die tot een beslissing was gekomen en waren er geen verdere incidenten meer geweest (CGVS p. 10). Als u gevraagd wordt waarom dit ondanks de jirga en de lange nog steeds voortdurende periode van vrede wel nog zou gebeuren, antwoordt u door een voorbeeld van een ander conflict, waarbij uw familie betrokken was, te geven waarin na vele jaren toch nog wraak werd genomen (CGVS p. 11). In dit ander conflict was er echter een reden voor de lange duur tussen de incidenten. Uw familie had twee vrouwen afgestaan aan de andere familie die alle twee een zoon hadden gebaard die op hun beurt wraak hebben genomen op de broer van hun moeder (CGVS p. 11). **In het grondconflict waar u het over heeft, waren er geen redenen om niet meteen wraak te nemen.** Er werden geen vrouwen doorgegeven of zonen gebaard die moesten opgroeien voor ze wraak konden nemen. **Integendeel, het ging na verloop van tijd om pure wraakmoorden waarbij uw vijanden woonden in hetzelfde dorp (CGVS p. 23), op een gegeven moment noemde u ze zelfs burens (CGVS p. 8), waardoor men kan verwachten dat ze elk moment konden toeslaan.** Het feit dat ze hier dertien jaar zouden voor wachten terwijl er zich voldoende kansen voordoen, lijkt dan ook weinig geloofwaardig.

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat het conflict dat u als voorbeeld geeft om aan te tonen dat men vele jaren na datum nog wraak kan nemen geen vervolging voor u inhoudt. U beweerde dat uw familie indirect betrokken was en dat dit conflict u mogelijks ook in gevaar zou kunnen brengen (CGVS p. 12). **Dit lijkt een eerder gratuite bewering aangezien u eerder had vermeld dat u dit conflict enkel als voorbeeld gaf en dat u persoonlijk en bij uitbreiding uw familie er niet bij betrokken was (CGVS p. 11).**

Als allerlaatste opmerking moet er nog een kanttekening gemaakt worden bij uw bewering dat u vrees zou hebben van de overheid. Gedurende het gehele gehoor vermeldt u geen enkele daad van vervolging door de overheid. De huiszoeking bij u thuis, als die al zou plaatsgevonden hebben, was terecht aangezien volgens uw verklaringen uw broer een taliban-lid was die er wapens had opgeslagen (CGVS p. 12). Bovendien was dit in het jaar 1387 (2008) en komt u in de jaren die hierop volgen geen enkele keer in aanraking met de overheid (CGVS p. 12). **Opnieuw lijkt dit dus een eerder gratuite bewering die u pas op het einde van het gehoor voor de eerste keer naar voren brengt.** Als u gevraagd wordt waarom u specifiek zou gevisieerd worden door de overheid, antwoordt u omdat u de broer bent van een taliban-lid (CGVS p. 21). Uw broer zou betrokken geweest zijn bij aanvallen op scholen en regeringsgebouwen waardoor uw familie dikwijls werd lastiggevallen door de autoriteiten om meer informatie over uw broer en zijn verblijfplaats te weten te komen. **Indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn, kan u dit bezwaarlijk gelijkstellen aan vervolging door de autoriteiten.** Uw bewering dat de autoriteiten u zouden vermoorden (CGVS p. 21), klinkt dan ook

bijzonder ongeloofwaardig gelet op het feit dat ze telkens ze uw familie kwamen lastigvallen, sinds 2008, hier de kans toe hadden maar dit blijkbaar nooit gedaan hebben.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u vervolgd werd door uw broer en de taliban omwille van de vele hiaten en onduidelijkheden in uw asielrelaas en uw weinig aannemelijke verklaringen over de gedragingen van zowel uw vader als uw broer. Ook de persoonlijke dreiging die u ervoer omwille van het grondconflict komt weinig geloofwaardig over door uw gebrek aan kennis over het conflict zelf en het feit dat er al dertien jaar geen incidenten zijn geweest. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Pul-e-Alam gelegen in de provincie Logar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw familie over voldoende financiële middelen beschikt (CGVS p. 5 en 21) om uw verblijf in Kaboel te financieren. Bovendien woont uw familie in het district Pul-e-Alam op amper een uurtje rijden van de stad Kaboel (zie administratief dossier: toegevoegde informatie). Uw familie kan u dus ook met raad en daad bijstaan bij uw integratie in Kaboel.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en koppels de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asielsdossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening

gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Uw taskara en de taskara en rijbewijs van uw vader bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden. De medische documenten worden niet in overweging genomen omdat ze naar eigen zeggen niets te maken met de redenen waarom u Afghanistan ontvluchtte (CGVS p. 3). Wat de dreigbrief betreft moet worden opgemerkt dat die de geloofwaardigheid van uw reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet kan herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij stelt dat hij wel degelijk blijk geeft van een gegronde vrees voor vervolging. Daarbij stelt hij dat hij het slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen en zelfs een aanval door zijn broer. In geval van een terugkeer naar Afghanistan, is het risico voor verzoeker om opnieuw slachtoffer te worden, zeer groot. Hij stelt dat er rekening dient te worden gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en

men zich niet mag beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen. De afkomst van verzoeker wordt niet betwist door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en de bewijslast bij asielaanvragen moet worden beoordeeld met een welbepaalde soepelheid. Aan de hand van verwijzingen naar het UNHCR Handbook stelt hij dat niet van hem kan worden geëist dat hij alles zou bewijzen en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund wanneer zijn verklaringen geloofwaardig zijn. Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, zoals zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, moet verder worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's. Niettemin baseert het CGVS zijn motivering niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van de vrees van verzoeker in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch eerder in het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden in het relaas van verzoeker. Hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag moet de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak blijven. Kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden mogen het onderzoeken van het bestaan van reële risico's niet beletten. In onderhavig geval heeft het CGVS zich eerder toegespitst op voor het CGVS bepaalde 'vreemde' aspecten die de kern van verzoekers vrees niet aantasten. Op dit punt verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 16 891 van 2 oktober 2008 met betrekking tot de geloofwaardigheid en het werkelijk bestaan van een vrees voor vervolging en een arrest van 2 maart 2011 met betrekking tot het toekennen van het voordeel van de twijfel wanneer de asielzoeker behoort tot een risicogroep.

Verzoeker is afkomstig van Afghanistan, meer bepaald van de provincie Logar. Deze streek is gekend voor het geweld op grote schaal, o.a. door de strijd tussen de overheid en de Taliban. Er worden aan beide kanten schendingen van mensenrechten vastgesteld. Bovendien stelt het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn. Verzoeker volhardt dat zijn relaas waar gebeurd is en bevestigt zijn eerdere verklaringen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst daarbij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens welke het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico is daarbij voldoende om te komen tot een mogelijke schending. Verzoeker is afkomstig uit het district Pul-e-Alam, in de provincie Logar, het CGVS heeft zich daarentegen beperkt tot een analyse van de risico's in Kabul. Verzoeker heeft nooit gewoond in Kabul of heeft geen specifieke banden met de stad. Verzoeker verwijst daarbij naar de nota "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers" van februari 2010. De afkomst van verzoeker wordt niet betwist, evenmin wordt betwist dat verzoeker zijn heel leven in het dorp heeft geleefd. Het CGVS kon zich dus niet beperken tot Kabul. Verzoeker heeft immers geen familie of vrienden in Kabul, zijn familie woont in Logar, bovendien is verzoeker nooit in Kabul geweest. Er kan dus geen sprake zijn van een vluchtalternatief dankzij een opvangnetwerk in Kabul waar verzoeker terecht zou kunnen. Zelfs als verzoeker zich in Kabul zou kunnen vestigen zonder een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, quod non, zou verzoeker alleszins gedwongen zijn terug te keren naar zijn geboortestreek. Immers, hij zou bij zijn familie in zijn geboortestreek eventuele middelen moeten zoeken om zijn installatie in Kabul te financieren en te organiseren. Hij zou dus de facto verplicht zijn een tijdje te verblijven in een regio die in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker financieel afhankelijk zou zijn van zijn familie en bij hen de financiële middelen moet halen (p. 7 beslissing). Om zich te installeren in Kabul zou hij dus ook andere regio's moeten doorkruisen die geteisterd zijn door blind geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zelfs al zou de afstand niet onoverkomelijk zijn, kan er niet ontkend worden dat verzoeker of zijn familie gevaarlijke gebieden zouden moeten doorkruisen om elkaar te ontmoeten.

Verzoeker stelt nog dat afbreuk wordt gedaan aan de effectieve werking van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet doordat in de bestreden beslissing er een intern vluchtalternatief zou bestaan telkens men naar een veiligere regio kan verhuizen, zonder dat de aanwezigheid van bijzondere subjectieve elementen wordt nagegaan (o.a. aanwezigheid van familie/opvangnetwerk of eerdere vestiging van verzoeker in de regio met een hogere veiligheidsgraad). Het standpunt van het CGVS in onderhavig geval is aldus strijdig met al de beslissingen die hij tot op heden heeft genomen voor kandidaat-vluchtelingen uit Darfour (Soedan), centraal en Zuid-Somalië, oostelijke regio's van Congo, de

Gazastrook en de in de beleidsnota van september 2010 opgesomde Afghaanse provincies of districten. Wanneer geval per geval onderzocht wordt of er sprake kan zijn van ernstige schade bij terugkeer, baseert het CGVS zich op de geboortestreek of de streek waarvan de kandidaat-vluchteling afkomstig is en de mogelijke vluchtalternatieven in het licht van de eventuele opvangmogelijkheid in veilige regio's. Het bestaan van een veilige regio in het land in kwestie volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat er een intern vluchtalternatief is. De evaluatie geval per geval van de nood aan subsidiaire bescherming belet niet dat het CGVS een zeker coherentie moet behouden. Tot nu toe werd er nooit geponeerd dat kandidaten voor internationale bescherming uit de hierboven vermelde regio's die in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming zich dienen te vestigen in andere veilige regio's van hun land als zij aldaar geen familie of geen opvangnetwerk hebben.

Het CGVS gaat er lichtzinnig van uit dat de familie van verzoeker voldoende bemiddeld zou zijn om een vluchtalternatief te zoeken in Kabul. In het administratief dossier is er geen enkel objectief element waaruit blijkt dat verzoeker over de nodige middelen beschikt om in Kabul aan huisvesting, werk en bestaansmiddelen te geraken.

Ten tweede steunt men zich op het punt dat de afstand tussen het district van verzoeker, men spreekt zelfs niet van zijn geboortedorp, en Kabul slechts een uurtje rijden is. Sowieso dient ofwel verzoeker ofwel zijn familie gevaarlijke gebieden te doorkruisen om elkaar te ontmoeten. Bovendien dient men rekening te houden met het feit dat Kabul een zeer dure stad is en verzoeker er nooit kan overleven. Soms liggen de prijzen er zelfs hoger dan hier in Europa. Bijgevolg kan het CGVS verzoeker niet zomaar terugsturen naar Afghanistan zonder zekerheid te hebben over veilige vestigingsalternatieven in Kabul. Het tegenovergestelde zou kennelijk strijdig zijn met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In onderhavig geval ontbreken er alleszins fundamentele elementen om de nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker te kunnen uitsluiten. De zaak zou minstens teruggezonden moeten worden naar het CGVS voor een bijkomend onderzoek op het vlak van de subsidiaire bescherming indien de Raad, bij weigering van de vluchtelingenstatus, te weinig informatie meent te hebben om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verder stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het rapport van het UNHCR van 6 augustus 2013. In het rapport staat bepaald dat het niet voldoende is om te bepalen dat de regio van het intern vluchtalternatief 'veilig' is voor verzoeker. Het is dus niet voldoende om alleen te praten over de veiligheidssituatie van de stad Kabul, ook de persoonlijke situatie van verzoeker moet grondig worden onderzocht. Ook de toegang tot huisvesting, toegang tot water, economische activiteiten,... moet worden onderzocht. In de stad Kabul zelf kan verzoeker door niemand worden opgevangen. Hij heeft er geen familie of vrienden. Voor mensen afkomstig van het platteland is het niet evident om zich zomaar te vestigen in Kabul. In de beslissing vindt men hier niets van terug.

Het motief dat verzoeker financieel gesteund zou kunnen worden door zijn familie is een loutere hypothese, zonder dat aan de familie werd gevraagd of ze hiertoe bereid zijn en of dit wel mogelijk is. Eén van de betrokken partijen zal steeds een risico moeten nemen daar men verplicht is door een gevaarlijk gebied, met name Logar, te reizen.

Aldus wordt niet afdoende aangetoond dat het voor verzoeker persoonlijk mogelijk is om zich zonder problemen te vestigen in Kabul en er een leven te kunnen opbouwen. Verzoeker is zelfs analfabeet en werkte als landbouwer. Dergelijk profiel heeft geen kans op werk in de stad Kabul. Dit wordt niet in acht genomen door de verwerende partij. Tenslotte nog benadrukt verzoeker dat de situatie in Kabul niet zo veilig is als het CGVS beweert. Verzoeker meent aldus dat een terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald naar de provincie Logar niet verenigbaar is met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de

erkenningcriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens het vluchtelingenstatuut

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker houdt in essentie voor dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig werd verklaard omdat de commissaris-generaal te veel aandacht heeft geschonken aan het zoeken naar eventuele onnauwkeurigheden in het relaas van verzoeker en naar kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden. Daarbij werd, aldus verzoeker, de kern van de zaak uit het oog verloren, met name, de vraag naar het bestaan van een risico op vervolging of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit. Er werd, aldus verzoeker, ook onvoldoende rekening gehouden met de zwakke positie waarin verzoeker zich als kandidaat-vluchteling bevond; verzoeker is afkomstig uit een regio waar veelvuldige mensenrechtenschendingen voorkomen en heeft aldus een risicoprofiel.

De Raad stelt vast dat de vluchtelingenstatus aan verzoeker werd geweigerd omdat de verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan zo weinig doorleefd zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat deze geenszins, zoals verzoeker stelt, gesteund is op een zoektocht naar kleine onnauwkeurigheden, maar dat er na een uitgebreid onderzoek van verzoekers verklaringen wordt geoordeeld dat de asielaanvraag totaal ongeloofwaardig is.

De bestreden beslissing steunt op de volgende motieven: (i) vooreerst wordt geen geloof gehecht aan de vrees ten opzichte van de taliban en meer specifiek verzoekers broer. (ii) Vervolgens blijkt ook dat de ingeroepen vrees in verband met het grondconflict met verzoekers neven weinig aannemelijk is. (iii) Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij voor vervolging dient te vrezen vanwege de overheid.

(i) Wat betreft de taliban, werden er tal van onwaarschijnlijkheden vastgesteld aangaande essentiële gebeurtenissen, waar verzoeker geen aannemelijke verklaring voor geeft. (i 1) Zo heeft verzoeker geen idee waarom de taliban zijn broer heeft ontvoerd (CGVS p. 16) terwijl deze nochtans vrijwillig deel uitmaakte van de taliban (CGVS p. 14) Dit wordt in de bestreden beslissing dan wel niet onmogelijk geacht, maar op zijn minst toch ongewoon. (i 2) Ook heeft verzoeker geen idee waar zijn broer tijdens die twee en een half jaar dat hij verdween, verbleef (CGVS p. 23) en hoe hij als slachtoffer van ontvoering terug lid van de taliban kon worden. Nochtans had verzoeker minstens drie maal rechtstreeks contact met zijn broer waar vooral het eerste contact met de messteek naderhand gelegenheid bood vragen te stellen over de omstandigheden van zijn verdwijning. Na het steekincident slaagde zijn familie er immers in hem te overmeesteren en in bedwang te houden (CGVS p. 9, 17 en 18). Het wordt dan ook erg merkwaardig geacht dat de familieleden die verzoekers broer gedurende een lange periode dood waanden, hem hierover geen enkele vraag stelden. (i 3) Verder is het merkwaardig dat verzoekers familie geen poging deed om de broer te overtuigen dat verzoeker geen schuld trof in het opnieuw

huwen met zijn vrouw (CGVS p. 18). Het was immers de taliban die aan hun vader meedeelde dat zijn zoon gedood was bij gevechten (CGVS p. 9 en 14). Ook hier geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring voor. (i 4) Verder kwam verzoekers familie nog tweemaal in contact met zijn broer na verzoekers vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 19). Hier verklaarde verzoeker (i 5) eerst dat zijn broer hun vader kwam informeren dat hij zijn vrouw wou meenemen (CGVS p. 19). Vervolgens stelde verzoeker dat zijn broer de eerste keer op zoek was naar hem en dat hij de tweede keer kwam om zijn vrouw te verhuizen (CGVS p. 23). Naast deze tegenspraak rijst de vraag waarom de broer zijn vrouw niet meteen meenam. (i 6) Vervolgens wordt overwogen dat nu verzoeker de vrouw van zijn broer enkel huwde vanwege een oude Pashtoun-traditie en dat hem aldus geen schuld treft, het merkwaardig is dat verzoekers broer zich hierom zou willen wreken. Daarbij is het bijzonder merkwaardig dat verzoekers familie niet heeft gepoogd dit aan de broer uit te leggen. (i 7) Vervolgens wordt gemotiveerd dat het weinig geloofwaardig is dat de vader de dood van verzoekers broer zonder directe aanleiding dan toch zou accepteren nadat de taliban hem hierover reeds probeerde te beliegen. Dit element ondermijnt ook de geloofwaardigheid van de kwestie van de uithuwelijking van de weduwe van zijn broer, aangezien dit een heel delicate aangelegenheid is in de Afghaanse cultuur. (i 8) Verder wordt nog vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker zijn vader niet eens heeft gevraagd of hij de taliban heeft geconfronteerd met de ontvoering van zijn zoon. (i 9) Ook wordt geen geloof gehecht aan het feit dat verzoeker bij zijn oom een veilig onderkomen had, aangezien deze laatste alle banden met de taliban had verbroken, zodat niet wordt ingezien waarom deze thans nog gevreesd zou worden door de taliban. (i 10) Met betrekking tot de dreigbrief van de taliban waarin staat dat verzoeker de doodstraf kreeg omdat hij hen terroristen zou hebben genoemd, werd verzoeker gewezen op het feit dat dit niet overeenstemt met zijn verklaring dat hij vervolging vreest vanwege zijn broer. Verzoeker stelde dat dit een voorwendsel was van de taliban om hem te doden. Het lijkt hierbij erg onwaarschijnlijk dat de taliban een dergelijk voorwendsel noodzakelijk zouden achten.

(ii) Wat betreft het grondconflict, komt dit niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Hoewel inderdaad misschien een grondconflict gaande is in zijn regio, blijkt nergens dat verzoeker in dit conflict betrokken is, of persoonlijk zou worden vervolgd. Verzoeker verklaarde omwille van dit conflict en de vrees voor zijn neven die dit conflict met zich meebracht dat hij zich niet vrij kon bewegen en bijgevolg dus niet kon gaan werken op de gronden (CGVS p. 5). Hij voegde er echter meteen aan toe dat hij wel werkte op de gronden als het nodig was (CGVS p. 5). Dit relativeert zeer sterk de aangevoerde dreiging. Daarnaast heeft verzoeker dermate weinig kennis over dit grondconflict dat niet kan aangenomen worden dat hij hier als betrokken partij vrees heeft te koesteren. Bovendien dateert het laatste incident in dit conflict van een jaar voor het einde van het taliban-regime (2000), was er een jirga die tot een beslissing was gekomen waarna er geen verdere incidenten meer waren (CGVS p. 10). Het lijkt weinig geloofwaardig dat na dertien jaar zonder enige aanleiding plots nog wraakacties zouden worden ondernomen.

(iii) Met betrekking tot de vervolging die verzoeker vreest vanwege de overheid, vermeldde verzoeker geen enkele daad van vervolging. Verzoeker voegde slechts aan het einde van het gehoor toe dat hij door de overheid zou vervolgd worden omdat zijn broer bij de taliban was. Het lijkt onwaarschijnlijk dat de overheid die daar sedert 2008 ruim de gelegenheid toe had en daar nooit enige poging toe ondernam, thans acties zou ondernemen ten aanzien van verzoeker.

Aldus werd geoordeeld dat verzoeker de vervolging door zijn broer en de taliban niet aannemelijk maakt omwille van de vele hiaten en onduidelijkheden in zijn asielrelaas en de weinig aannemelijke verklaringen over de gedragingen van zowel zijn vader als zijn broer. Ook de persoonlijke dreiging omwille van het grondconflict is weinig geloofwaardig door verzoekers totaal gebrek aan kennis over het conflict zelf en het feit dat er al dertien jaar geen incidenten zijn.

Verzoeker weerlegt geen enkele van deze motieven, maar beperkt zich tot het volharden in de bewering dat zijn verhaal waargebeurd is. De Raad stelt vast dat, gelet op het geheel der vaststellingen die omstandig zijn weergegeven in het administratief dossier, er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven. Met de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, en naar passages uit de proceduregids van het UNHCR, zonder ook maar één element van de bestreden beslissing te ontkrachten, of trachten aan te duiden waar de commissaris-generaal zich zou hebben vergist in zijn oordeel, werpt hij geen ander licht op de beoordeling van zijn asielrelaas. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en bevestigt dan ook de motieven van de bestreden beslissing. De vluchtelingenstatus wordt niet toegekend.

2.2.2. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus

Vooreerst stelt de Raad vast dat, buiten de hierboven reeds besproken vluchtmotieven, verzoeker geen andere elementen aanvoerde die kunnen wijzen op ernstige schade door doodstraf of executie of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, (a) en (b), van de vreemdelingenwet. Dienaangaande wordt dan ook verwezen naar de bespreking met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging.

Verder wordt derhalve onderzocht of verzoeker het risico loopt op ernstige schade door bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, (c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat Logar, zijn streek van afkomst, nog steeds bijzonder onveilig is. Hij betwist het feit dat de veiligheidssituatie in Kabul in aanmerking werd genomen, daar hij geen specifieke banden heeft met de stad. Hij stelt dat hij heel zijn leven in een dorp heeft geleefd en geen familie of vrienden heeft in Kabul, waar hij bovendien nooit geweest is. Zelfs indien hij zich zou dienen te vestigen in Kabul, zou hij noodgedwongen eerst zijn familie moeten contacteren, waarna hij zich doorheen gevaarlijk gebied naar Kabul zou moeten begeven. Hij verwijst daarbij naar eerdere beslissingen van het CGVS en naar een beleidsnota over Afghanistan. Bovendien is Kabul een erg dure stad en wordt er onvoldoende rekening gehouden met de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013. Verzoeker is analfabeet en werkte als landbouwer en meent dan ook niet te kunnen overleven in Kabul.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit de uitgebreide informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (stuk 13), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, (c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Deze stukkenbundel bevat het Cedoca-rapport "COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad" d.d. 5 september 2013, het rapport van Country of Origin Information Centre d.d. 1 november 2011 "Afghanistan: Blood feuds, traditional law (pashtunwali) and traditional conflict resolution", een afprint van Google Maps m.b.t. de weg van Pol-e Alam naar Kabul, een "Subject Related Briefing Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van het CGVS d.d. 22 maart 2013 en een "Subject related briefing – Afghanistan-Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van het CGVS d.d. 21 maart 2013.

De stukken die verzoeker aanbrengt om aan te tonen dat er in Kabul nog steeds slachtoffers vallen, doen gaan afbreuk aan deze vaststelling. Verzoeker verwijst thans naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers for Afghanistan" van 6 augustus 2013, maar duidt niet aan op welke wijze dit rapport zou leiden tot een andere beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul. Er is nog steeds geen sprake van een situatie van "open combat" en het geweld richt zich hoofdzakelijk op specifieke "high profile" doelwitten. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het op dat ogenblik recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Verzoeker slaagt er niet in de bevindingen van de Commissaris-generaal op basis van de UNHCR-richtlijnen van 6 augustus 2013 (waarnaar verzoeker eveneens verwijst), alsook veiligheidsanalyses door Cedoca, te weerleggen. De Raad sluit zich dan ook aan bij deze beoordeling.

Met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker uit een welgestelde landbouwersfamilie komt. Hij verklaarde dat zijn familie 33 jerib grond bezit (gehoorverslag, p. 6). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat in de provincie Logar de gemiddelde grondbezitter 3 à 4 jerib grond bezit, waarvan een beperkt aantal families 40 jeribs bezit. De meerderheid bezit slechts 1 of minder dan 1 jerib grond. In het licht hiervan kan besloten worden dat verzoekers familie behoort tot deze selecte groep van grootgrondbezitters, die meer dan dertigmaal zo veel grond bezitten dan de meerderheid van de grondbezitters in de provincie Logar. De vaststelling dat verzoekers familie duidelijk welgestelde grootgrondbezitters zijn, wordt bevestigd door zijn verklaring dat hij voor medische behandeling naar Paktia, Nangarhar en zelfs naar Pakistan kon reizen, dat zijn familie landbouwers in loondienst had, dat zijn familie 5000 dollar betaald heeft aan de smokkelaar die verzoeker naar Griekenland heeft gebracht en dat zijn vader hem bovendien financieel bleef bijstaan door geld over te maken naar verzoeker in het buitenland (gehoorverslag, p. 4, 5, 8, 19-20). Hieruit blijkt dat verzoekers familie niet alleen in staat is om hem financieel te ondersteunen, doch tevens bereid is om dat te doen.

Waar verzoeker stelt dat hij analfabeet is, dient te worden vastgesteld dat verzoeker beweert nooit naar school te zijn gegaan en analfabeet te zijn, doch dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij daarentegen wel de koran kan lezen en dat, gevraagd naar zijn medicatie, hij spontaan de naam van de door hem gebruikte medicatie "Dicapin en Larezopen" kan weergeven (gehoorverslag p. 2, 4) wat geen vanzelfsprekende termen zijn voor een analfabeet. Hoe dan ook doet verzoekers voorgehouden profiel als analfabeet en landbouwer geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in Kabul zich zou kunnen beroepen op de financiële steun van zijn welgestelde familie. Waar verzoeker nog verwijst naar het rapport van UNHCR van 6 augustus 2013 dat bij de beoordeling van het intern vluchtalternatief geen rekening werd gehouden met de humanitaire situatie in Kabul, stelt de Raad vast dat dit niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk een persoonlijk risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet in concreto aan dat zulks voor hem het geval zou zijn, hij maakt niet aannemelijk dat hij, als telg van een welgestelde familie grootgrondbezitters, persoonlijk in een dergelijke door hem geschetste precare sociaal-economische situatie in Kabul zal terechtkomen.

Waar verzoeker nog stelt dat hij gedwongen zou zijn om terug te keren naar zijn geboortestreek om middelen te zoeken om zijn installatie in Kabul te financieren en te organiseren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij hierom zou moeten terugkeren naar Logar. Hij verklaarde immers dat zijn vader hem ook geld overmaakte toen hij in Griekenland verbleef, er is geen reden dat dit thans niet zou kunnen. De bewering dat verzoeker of zijn familie gevaarlijke gebieden dienen te doorkruisen doet hieraan geen afbreuk. Ten slotte nog wordt er op gewezen dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan worden aangenomen dat verzoeker, die kan rekenen op financiële steun van zijn familie en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, in staat is om bij terugkeer naar zijn land van nationaliteit buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. De loutere ontkenning van het intern vestigingsalternatief is dan ook niet dienend.

Derhalve wordt de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT